

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἄριστον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὠφελεῖσθαι καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς		Ἐξωτερικῶς	
Ἔτησια	δρ. 8.—	Ἔτησια	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τριμήνη	» 2,50	Τριμήνη	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδρακίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουνίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 27

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΔΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

«Εἶμαι πλούσιος! ἐσκέφθη ὁ μικρὸς εὐχαριστημένος.

Καὶ θυμήθηκε μ' εὐγνωμοσύνη τὸν Ἀλβαράδο καὶ με τρυφερότητα τὴν Κολέττα.

Ἄλλὰ σὰν φρόνιμο παιδί τοῦ ἦταν, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἀποφάσισε νὰ φυλάξῃ τὸ τσεκ γιὰ μιὰ ἀνάγκη. Θὰ τοῦ ἐφθάναν τὰ πηνήντα φράγκα ὡς τοῦ νὰ βρῇ ἐργασία... Ὑστερα βγήκε ἔξω, γιὰ νὰ ριχθῇ ἀμέσως τὸ κунηγι, γιὰ νὰνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ γαμπροῦ του.

Ὅταν ἦταν ἀκόμη ἐπὶ Παρίσι, ἐραντάζετο, ὅτι μόλις ἐφθανε στὸ Ρίο, θὰ τὸν εὕρισκε ἀμέσως, με τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Τῶκανε, στὴν παιδικὴ του ἀφέλεια, σὰν τὸν χωριάτη ἐκεῖνο, ποῦ ὅταν τὸν ἀποχαιρέτησε ἕνας γείτονας του, φέγγων γιὰ τὸ Παρίσι, τοῦ εἶπε:

«Ἄν ἰδῆς ἐκεῖ-πέρα τὸ γυιὸ τοῦ κωρ-Μαθιού τοῦ μυλωνᾶ, πές του χαιρετίσματα!»

Ἄλλ' ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ βγήκε ἀπὸ

«Ἐκύτταξε τὸν Ἑρρίκο ἐπάνω ἀπὸ τὰ γυαλιὰ του...» (Σελ. 214 στ. α'.)

τὸ βιότοιο καὶ εἶδε τὴ μεγάλη, τὴν ἀπέραντη ἐκείνη πόλη, κατάλαβε ὅλες τὴς δυσκολίες ποῦ θάπαντοῦσε ὡς νὰ ζετρωπώτῃ, αὐτός, ἕνα παιδί, τὸν Ἀγκλάς. Ἔπρεπε νὰ ψάξῃ ἐξακόσιες χιλιάδες σπίτια, —γιατί τόσα ἔχει ἡ πρωτεύουσα τῆς Βραζιλίας.

Θυμήθηκε τότε μιὰ συμβουλὴ ποῦ τοῦ ἔδωκε ὁ Καντινιᾷ κι' ἀποφάσισε νὰ ἐξετάσῃ ἐπὶ Γαλλικὸ Προξενεῖο, ὅπου πιθανὸν νὰ ἐγνωρίζαν ποῦ κατοικοῦσε ὁ Ἀγκλάς.

Ρώτησε ἕνα περένο (ἀτυφύλακο) ποῦ δρόμο ἔπρεπε νὰ πάρῃ γιὰ νὰ πάῃ ἐκεῖ, κι' ὁ περένος τοῦ ἔδειξε ἐν ἀπὸ τὰ πολυάριθμα τράμ, ποῦ διασχίζουν τοὺς κυριωτέρους δρόμους τῆς πόλεως καὶ ποῦ λέγονται μπούντ.

Τὰ τράμ αὐτὰ εἶνε καθαρά, γρήγορα καὶ κυκλοφοροῦν νύκτα-μέρα παντοῦ. Καὶ πάντα βρῖσκει κανεὶς θέσι, γιατί μπορεῖ νὰ σκαλώσῃ καὶ νὰ σταθῇ καὶ ἐπὶ σκάλα. Ὁ ἀδηγὸς δὲν θὰ τοῦ πῇ ποτὲ «δὲν ἐπιτρέπεται!».

Τὸ τράμ ἐβάγαλε τὸν Ἑρρίκο σὲ μιὰ πλατεῖα, στυλισμένη με μιὰ μεγάλη βρύση, ὅπου στρυμψώνονται Ἀραπάδες γιὰ νὰ πάρουν νερὸ μέσα... σὲ τενελέδες πετρελαίου! Ἐκεῖ, ε' ἕνα παραθύρο, εἶδε νὰ κυματίζῃ ἡ γαλλικὴ σημαία. Ἡ θέα τῆς τοῦ ἐπροξένησε ζωηρὴ χαρὰ, γιατί ἦταν ἕνα κομμάτι πατριώδας, ποῦ τὸ εὕρισκε ἔξαρνα ἐκεῖ, τόσο μακριά. Καὶ μπήκε ἐπὶ κατὰστημα τοῦ Προξενεῖου με τὸ θάρρος καὶ με τὴν εὐχαρίστησι ἀνθρώπου ποῦ μπαίνει ἐπὶ σπῖτι του.

Ἐνας ὑπρόεδρος τὸν ἐσταμάτησε ἐπὶν προθάλαμο καὶ ἀφοῦ τὸν ρώτησε ποῖος εἶνε καὶ τί θέλει, τὸν ἔμπασε ἔς ἕνα μεγάλο γραφεῖο, ὅπου δύο-τρῖς ὑπάλληλοι ἐνύσταζαν ἐπὶ τραπέζια των.

—Τί τρέχει; ἐρώναξεν ἕνας κοντὸς ἀνθρωπος, ἰσχνός, με μούτρο πολὺ λίγο συμπαθητικὸ, καθὼς εἶδε τὸν Ἑρρίκο. Τί θέλει ἐδῶ αὐτὸ τὸ

«Γίνου λούστρος!» (Σελ. 214 στ. β'.)

παιδί; Δὲν εἶμαστ' ἐμεῖς νταντάδες, ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!

Ὁ φωνακλῆς αὐτὸς ἦτον ὁ κ. γραμματεὺς τοῦ Γαλλικοῦ Προξενεῖου. Ὅπως εἰ περισσότεροι διπλωματικοὶ ὑπάλληλοι, εἶχε κι' αὐτὸς ἀντιπάθεια, δυσπιστία, προκατάληψι γιὰ τοὺς πατριωτῆς του ποῦ πηγάζουν νὰ τὸν ζητήσουν. Κάθε Γάλλος, ποῦ ἐφθανε ἐπὶ Ρίον-Ἰα-νέιρο, χωρὶς νὰ εἶνε τουλάχιστο Τραπεζιτῆς, ἦταν, κατὰ τὸν κ. Γραμματέα, κακοῦργος, φυγδίκος ἢ τυχοδιώκτης. Γι' αὐτό, μάλιστα ὁ Ἑρρίκος τοῦ ἐξήγησε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέφείας του, ὁ κ. Γραμματεὺς τοῦ εἶπε ξερά:

—Δὲν ἔχεις ἐπὶ γονεῖς, συγγενεῖς; Πῶς σάσινουν νὰ γυρίξῃς ἔτσι;

Ὁ Ἑρρίκος λίγο ἔλειψε νὰ θυμώσῃ μ' αὐτὸ τὸ ἔπος τοῦ πατριωτῆς του, ποῦ δὲν τὸ εἶχε ἰδῆ, οὔτε ἀπὸ ξένους. Κρατήθηκε ὅμως φρόνιμα καὶ ἀποκρίθηκε:

—Μὰ ἀκριβῶς γιὰ νὰ βρῶ ἕνα συγγενή μου, ποῦ μένει ἐδῶ, ἤλθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ με βοηθήσετε.

- Πώς ονομάζεται;
- Εὐτύχως Ἀγγλίας.
- Δεν τὸν ξέρω.
- Μήπως ξέρετε, τότε, τὸν κόμητα Ρουσόκη;
- Ὅστε αὐτὸν... Μὰ ἐσὺ ποῖον γυρεύεις; τὸν Ἀγγλίας ἢ τὸν Ρουσόκη;
- Τὸ ἴδιο εἶνε. Πότε παίρναι τὸ

«Πόσα κερδίζεις τὴν ἡμέρα;» (Σελ. 215 στ. α΄.)

ἐνα ὄνομα, πότε τὸ ἄλλο...
 Ὁ κ. Γραμματεὺς ἐκύτταξε τὸν Ἐρρίκο ἐπάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του καὶ τὸν ρώτησε μὲ μοχθηρία:
 — Πῶς; Ὁ συγγενής σου αὐτὸς εἶνε λοιπὸν κομπούργος;
 — Πιθάνον.
 — Τότε, παιδί μου, ἄτχημα σ' ἐστεῖλαι ἐδῶ. Καλλίτερα θάκανες νὰ ποταθῆς στὴν Ἀστυνομία.
 — Καὶ τί θὰ μοῦ κάμῃ ἡ Ἀστυνομία;
 — Μά... τίποτα! Ἡ Ἀστυνομία δὲν θὰ σκοτισθῆ βέβαια γιὰ ἕνα παιδί. Καὶ μὲ τὴν κατηγορηματικὴ αὐτὴ δήλωσι, ὁ κ. Γραμματεὺς ἐσηκώθη, γιὰ νὰ δειξῆ στὸν Ἐρρίκο, ὅτι ἦταν καίριος νὰ τὸν ἀρίστη στὴν ἡτυχία του.
 Ὁ ἀνθρώπος ἐνεμίση, ὅτι εἶχε κάμη δλον τοῦ καθήκον, ποῦ ἔχασε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας γιὰ νὰκούσῃ τῆς ἀγότητις τοῦ μικροῦ ἀγνώστου Γάλλου.
 Ἀλλὰ ὁ φίλος μας δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ ἐστὶ. Εἶχε στὰ χέρια του κάποιον ποῦ μίλοῦσε γαλλικὰ καὶ, ὅσον ἀπροθυμὸς κι' ἂν ἦταν, δὲν θὰ τὸν ἀρίνη, χωρὶς νὰ τοῦ πᾶρῃ τῆς πληροφορίας ποῦ τοῦ ἐχρειάζοντο.
 — Σὲς παρακαλῶ, κύριε, τὸν ξαναρώτησε. Ἀφοῦ, ὅπως φαίνεται, θάρρησω νὰ βρῶ αὐτὸν τὸν συγγενῆ, μπόρεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν εἶνε δυνατό νὰ βρῶ ἔργασιὰ σὲ κανένα κατάστημα, σὲ κανένα θέατρο, γιὰ νὰ θυλάξω τὸ ψωμί μου;
 Ὁ κ. Γραμματεὺς ἐξέσπασε.
 — Ὅριστε, κατάστασις! ἐξώναξε. Νὰ τί μᾶς στέλνει τώρα ἡ Γαλλία: μωρὰ παιδιὰ, χωρὶς ἐπάγγελμα καὶ

χωρὶς πόρο ζωῆς. Γιὰ νὰ εἰμάρτε ὑποχρεωμένοι ἐμεῖς, νὰ τα γυρίζουμε πίσω ἀναυλά!
 Ὁ Ἐρρίκος κατάλαβε ἐπιτέλους ὅτι δὲν θάβγαζε τίποτε ἀπ' αὐτὸν τὸν γρινιάρη, τὸν κακώτερο, καί, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο, τὸν ἐχαιρέτησε καὶ βγήκε.
 Ἀλλὰ τῆστιγμῇ ποῦ κατέβηκε τὴ σκάλα, γιὰ νὰ φύγῃ, ἄκουσε πάλι τὴν ἀντιπαθητικὴ φωνὴ τοῦ κ. Γραμματεῦς, ποῦ τοῦ ἐξώναξε ἀπὸ πάνω:
 — Ἐ, μικρὲ!.. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ πῶς μπόρεῖς νὰ βγάξῃς τὸ ψωμί σου ἐδῶ; Γίνου λούστρερος!
 Καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα μὲ βρόντο.
 Ὁ Ἐρρίκος στάθηκε μιά στιγμή ἀνακορατιστός, στὴ σκάλα. Τοῦ ἤλαθε νὰ θυμώσῃ, νὰ βροῖσῃ τὸν αὐθάδη ἐκείνον ὑπάλληλο, ποῦ ὄχι μόνον τοῦ ἀρνίθηκε κάθε βοήθεια, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπροσβαλε μὲ τὴν εἰρωνικὴ του συμβουλὴ. Πάλι ὅμως κρατίθηκε, δὲν ἐβγαλε μιλιά, κ' ἐφυγε κατακοκκινὸς ἀπὸ ἀγάνακτη καί, ὡς τ' ὁμολογήσωμε, ἐτοιμὸς νὰ κλάψῃ.
 Ἐπλήκναι σιγά, προσκαθῶν νὰ προσανατολισθῆ, γιὰ νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖο του, στὰν μπήκε εἰς ἕνα δρομὸ πολυἀνθρώπο, ἀλλὰ πολὺ στενὸ, ὅπου δὲν κυκλοφοροῦσαν οὔτε ἀμάξια, οὔτε αὐτοκίνητα. Μονὸν πεζοί, ποῦ ἀνεδοκατέβαιναν καὶ χαιρετιοῦνταν, κυρίες ποῦ σκαματοῦσαν εἰς τὴν βιτρίνας τῶν μαγαζιῶν καὶ κατὰ ποῦ πολοῦσαν ἐφημερίδες.
 Ἦταν ἡ ὁδὸς Οὐθίντος, ἡ πιὸ παλιὰ, ἀλλὰ καὶ ἡ πιὸ ἀριστοκρατικὴ τοῦ Ρίου, ὅπου μπόρεῖ κανεὶς νὰ σπουδάσῃ τὰ ἤθη τῶν πλουσίων πρωτευουσιάνων. Ὁ μικρὸς μας φίλος, μ' ἄλη του τὴν ἀμνηχανία, διατέκαζε μὲ τὸ θέαμα τοῦ κομποῦ αὐτοῦ βραζιλιανοῦ περιπάτου. Ὅλα ἦταν νέα γι' αὐτὸν κι' ὄλα τὰ ἐκύτταξε μὲ προσοχῇ. Ἀλλὰ τῆ μεγαλήτερη ἐντύπωσι τοῦ ἔκαμαν οἱ πολυπληθεῖς μικροὶ ἀραπάδες, παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, ποῦ ἐστέκοντο ἐκεῖ, κάθε δέκα βήματα, στὰ πεζοδρομια, ἀπέξω ἀπὸ τὰ κερανεῖα, μ' ἕνα τενεκεδένιο κοῦτι μπροστὰ τοῦς καὶ μὲ βοῦρτες στὰ χέρια, καὶ περιμένον πελάτες ποῦ δὲν τοῦς ἐλείπαν. Γιατί λίγους ἀνθρώπους περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ χωρὶς νὰ γυαλίουν τὰ παπούτσια τοῦς.
 Ἡ ἀρθονία αὐτῆ τῶν λούστρων θυμισε στὸν μικρὸν Δαλλινὸ τὴ συμβουλὴ ποῦ τοῦ ἐφίξε ἀπὸ τὴ σκάλα ὁ ἀντιπαθητικὸς γραμματεὺς τοῦ Προξενείου. Συγχρονως θυμίσθηκε καὶ κάποια συνομιλία, ποῦ εἶχε κάμῃ στὸ Παρίσι, στὴ σχολὴ τοῦ Καντινιῶ, μ' ἕνα νεὸ ἠθο-

ποῦ, ποῦ εἶχε συνοδεύσῃ τὴν Σάρα Μικαρνὰρ στὴ τελευταίαν τῆς περιόδου.
 — Στὴ Βραζιλία, τοῦ εἶχε πῆ αὐτὸς, καὶ στὰ ξενοδοχεῖα καὶ στὰ ὄπια ἀκόμη, τὸ δυσκολώτερο εἶνε νὰ γυαλίτῃς τὰ παπούτσια σου. Οἱ ἰπνέται νομίζουν ὅτι ξεπέτρουν, ὅτι ἀτιμίζονται ἂν κάμουν αὐτὴ τὴ δουλιὰ, ποῦ τὴν κάνουν μίτα στοῦς δρόμους εἰ λούστρεροι.
 Ἐτυχεῖτε αὐτὴ τὴν ὄμιλία μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ γραμματεῦς καὶ συλλογίσθηκα: μήπως δὲν μοῦ τὸ εἶπε γιὰ νὰ μὲ κοροϊδέσῃ; Μήπως ὁ γρινιάρης ἐκεῖνος μοῦ ἐδῶσε πράγματι μιά καλὴ συμβουλὴ;
 Γιὰ νὰ ἔχῃ ἡτύχη τῆ συνείδητι του, ὁ Ἐρρίκος καθῆσε εἰς ἕνα πέτρινο σκαλί, δίπλα εἰς ἕνα μικρὸν λούστρερο, κάμμια δεκαπενταετηχρονῶν, καὶ σκαθὸν μιά ὥρα παρηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του.
 Λοιπόν, εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸν διάστημα, περισσοτεροὶ ἀπὸ εἴκοσι κύριοι ἐμπιστεύθησαν τὰ παπούτσια τοῦς στὸ παιδί, ποῦ ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλιὰ ἐμάζεψε ἕνα σωρὸ λεπτὰ, σὲ χαρτὶ καὶ σὲ νομίσματα ἀτημένια.
 — Διόλοε! συλλογίσθηκε ὁ Ἐρρίκος, μὰ ὠριμένως εἶνε ἕνα καλὸ ἐπάγγελμα. Κι' ἀφοῦ εἶνε ἀνοχὴ νὰ διαλέξω ἕνα, αὐτὸ δὲν μὲ διασαρκεστὶ καθέλου. Γιὰ, νὰ ἰδοῦμε!
 Ἐκαρτίετα τότε τὸν μικρὸν λούστρερο καί, ἔως εἶχε ἰδῆ νὰ κάμουν οἱ ἄλλοι, ἐπάτησε κι' αὐτὸς τὸ ἕνα του ποῦ ἐπάνω στὸ κοῦτι του.
 Ἀμέτως τὸ παιδί ἄρπαξε τῆς βοῦρτες κι' ἄρχισε νὰ ξεσκονίζῃ τὰ πα-

«Τέλειψε βερνίκι μ' ἕνα πινέλο...» (Σελ. 215, στ. α΄.)

πούτσια, γιὰ νὰ τὰ βερνικώσῃ. Ὁ Ἐρρίκος τότε ἐδοκίμασε νὰ μιλήσῃ εἰς τὸν λούστρερο γαλλικὰ καὶ πρὸς μεγάλη του ἐκλήξῃ, τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ ἀπαντᾷ εἰς τὴ γλώσσᾳ του. Ἦταν ἰταλὸς καὶ ἤξερε λίγα γαλλικούλια». Ἐστὶ τὰ δύο παιδιὰ ἄρχισαν τὴ συνομιλία.

— Πότε τὴν ἡμέρα κερδίζεις ἐσὺ μὲ τῆς βοῦρτες σου;
 — Αὐτὸ ἐξαρτᾶται, κύριε. Τῆς Κυριακῆς, τῆς γιορτῆς, προπάντων ὅταν πιάνῃ βροχῇ, μαζεύω καὶ δεκαπέντε, καὶ εἴκοσι χιλιάδες ρέις!
 — Νὰ ταῖ μάς! ἐξώναξε ὁ Ἐρρίκος. Τριάντα φράγκα τὴν ἡμέρα!... ὁ κ. γραμματεὺς ἔχει δίκιο. Δὲν χωρεῖ πιά διτταγμῆς!
 * * *
 Ἀφοῦ ἐτελείωτε ἡ ἐργασία καὶ τὰ δύο παπούτσια τοῦ Ἐρρίκου ἐγείναν σὰν καθρέπτες, ὁ μικρὸς ἰταλὸς στάθηκε, περιμένον νὰ πληρωθῆ.
 Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς εἶχε βγάλῃ ἀπὸ τὴν τρέπη του μιά χούφτα νομίσματα τοῦ τόπου, ποῦ τὰ εἶχε προμηθευσθῆ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, καὶ ρώτησε ἕρπινά:
 — Νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου... μὸν ποῦλας τὸ κοῦτι σου καὶ τῆς βοῦρτες σου; Ὁ λούστρερος τὸν κύτταξε ἐκπληκτικὸς. Τίτε ὁ Ἐρρίκος τοῦ ἐβυλε εἰς τὸ χέρι του τὰ λεπτὰ καὶ τοῦ εἶπε:
 — Αὐτὸ ἐμοῦ τα καὶ φύγε!
 Αὐτὴ τῆ φράσῃ, ὁ μικρὸς ἰταλὸς κατὰλαβε. Καὶ εὐχαριστημένος γιὰ τὴν καλὴν «δουλιάν», ἄρπασε τὸ κοῦτι του μὲ τῆς βοῦρτες καὶ μὲ τὰ βερνίκια, κ' ἐφυγε τρέγων μὲ τὰ λεπτὰ.
 Ὁ Ἐρρίκος ἐμεινε μόνος μὲ τὰ ἐρόδα τοῦ νέου του ἐπαγγέλματος. Φαίνεται, ὅτι ἡ θέσις ἐκεῖνη ἦταν καλὴ, γιατί, ἐνῶ ὁ μικρὸς μας φίλος ἐτυλλογίετο ἀκόμη τὴν ἐργασίαν ποῦ θὰ ἔκανε, εἶδε μπροστὰ του ἕνα χονδρὸ κύριο, μελαφό, μὲ δακτυλίδια εἰς ὄλα του τὰ δάκτυλα, μὲ ρεδιγκιὰτα τῆς ὥρας καὶ μὲ τὴν φηλοκαπελαδούρα τῶν καλῶν Βραζιλιανῶν. Ὁ κύριος αὐτὸς ἐπάτησε τὸ κοῦτι. Ἐτελείωτε! ὁ Ἐρρίκος ἐπρεπε νὰ τοῦ γυαλίσῃ τὰ παπούτσια.
 Ἐ, δὲν ἦταν καὶ κανένα δόξολο πρᾶγμα! Τάλειψε πρῶτα βερνίκι μ' ἕνα πινέλο. Ἐπειτα τάτταψε μὲ τῆς βοῦρτες, τὰ γυαλίσε κατόπιν μὲ τὸ βελούδο, ὅπως εἶπε ἰδῆ τὸν προκάτοχόν του νὰ τὰ κάνῃ ὁλ' αὐτὰ, καὶ τελοσπάντων εὐχαρίστησε τόπο καλὰ τὸν πελάτη του, ὅτε αὐτὸς, μὲ ἀγαθὸ χαμόγελο, τοῦβαλε εἰς τὸ χέρι ἕνα χαρτονόμισμα, ποῦ ἔζηξε ἕνα φράγκο.
 Τοῦ ἐβυλε θάρρος ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπιτυχία κ' ἐπέστησε εἰς τὴν θέτι του νὰ περιμένῃ πελάτες.
 Ἦλθαν ἄνθρωποι. Ἦταν ἡ ὥρα ποῦ ἐκλείναν τὰ γκαρεῖα ὁ δρόμος ἐμαζούρην ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ δὲν περνοῦσαν δέκα λεπτὰ χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ κ' ἕνας Βραζιλιανὸς μπροστὰ εἰς τὸ κατελάνει τοῦ Ἐρρίκου. Καὶ κυρίες ἀκόμη ἐστέκοντο κ' ἔφτεῖαν νὰ τὰ παπούτσια τοῦς στὸ δρόμο. Ὁ Ἐρρίκος ξετικόνιτε, ἐτρέψε, γυαλίσε ὡς τὴν ὥρα τοῦ φάγη τοῦ. Ἐκαμε βέβαια καὶ μερικὰ λάθη.

Ἐβαλε ἔξωφρα μᾶζο βερνίκι σὲ παπούτσια κίτρινα καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὸ μελὰ τοῦ μὲ τὸν δυστυχισμένον πελάτη. Γενικῶς ὅμως, ἡ ἐργασία, γιὰ πρώτη φορὰ μάλιστα, πῆγε πολὺ καλὰ. Καὶ ἅμα εἶδε ὅτι τὸ πλῆθος ἀραιώσε, ὅτι εἰ διαβάτες ἐγείναν σπάνιοι, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς μάζεψε τὰ πράγματά του, φορτώθηκε τὸ κατελάνει τοῦ καὶ ξεκίνησε νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖο. Ἦταν κατακουρασμένος ἀπὸ τὸ γυσίλημα, ἀλλὰ καὶ χαρούμενος. Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐργασίας τοῦ ἐβυλε περισσότερο ἀπὸ ἔξη χιλιάδες ρέις. Τώρα ἦταν ἡτυχος. Βρῆκε πόρο ζωῆς.
 Ὁ γραμματεὺς τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου μπόρεῖ νὰ ἦταν κακώτερος ἀνθρώπος, ἔδινε ὅμως πρώτης τάξεως συμβουλές.
 (Ἐαίεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΟΧΛΟΚΡΑΤΙΑ

Ἐπισημῶς μου,
 ἸΔΑ κ' ἐγὼ εἰς τὸ Θεᾶτρο τῆς Μαρίας Κοτοπούλητῃν «Ὀχλοκρατία». Καὶ θὰ σοῦ μιλήσω λίγο γι' αὐτὴ, ἐπειδὴ εἶνε ἀπὸ τὰ σπάνια ἐκεῖνα ἔργα, — σπάνια γιὰ τὰθηναϊκὰ θέατρα, — ποῦ μπόρεῖ νὰ τὰ βλέπῃ καὶ ἡ νεολαία. Ἡ «Ὀχλοκρατία» μάλιστα εἶνε ἕνα ἱστορικὸν δράμα, ποῦ ἐνῶ διασκεδάζει τὸν θεατῆ, τὸν διδάσκει συγχρόνως καὶ πολλὰ ποῦ δὲν τὰ ξέρει, γιὰτ' εἶνε πράγματα ἀπὸ τὴν πιὸ πρότρατη ἱστορία, τὴν πολὺ ἀνεώτερη, ποῦ δὲν διδάσκειται ἀκόμη στὰ σχολεῖα. Τὰ ἱστορικὰ αὐτὰ γεγονότα, οἱ πιὸ γέροὶ τὰ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τοῦς. Οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν παρὰ μίλις κάποια ἰδέα. Ἐγὼ ἔξωφρα, ἠμολογῶ, δὲν ἤξερα, ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1878, συνέβησαν τόση ἐκτακτὰ, περίεργα, ὠραῖα καὶ τυγχινητικὰ πράγματα. Καὶ τὰ ἐμάθη ἀπὸ τὴν «Ὀχλοκρατία» τοῦ κ. Γ. Ἀσπρέα.
 Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ἡ Ρωσσία πολέμοῦσε μὲ τὴν Τουρκία καὶ προτρεβοῦσε νὰ περιπέλῃ εἰς αὐτὸ τὸν πόλεμον καὶ τὴν Ἑλλάδα. Εἶχε μάλιστα στείλῃ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μιά ὠραία κ' ἐξυπνη γυναίκα, τὴν κόμητσα Δανεικίδη, ποῦ μὲ μεγάλη ἐπιτηδείτητα ἐβαλε παντοῦ φωτιὰ. Ὁ λαὸς, ποῦ ἔκαμῃ, ἤθελε τὸν πόλεμον πολὺ. Ἐνεμίσε πῶς τὸ σύμφερον τῆς Ἑλλάδος ἦταν νὰ πολεμήτῃ εἰς τὸ πλεονεχῆ τῆς Ρωσσίας καὶ νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ μεγα-

λώτῃ. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἐμὸς, καθῆς καὶ οἱ πολιτικοὶ μας, δὲν εὐροσκῶν εἰς αὐτὸ κανένα συμφέρον. Εἶχε σηματοποιῆ μὲ Ὀικουμενικὴν Κουβέντησι ἀπὸ τῶς ἀρχηγούς δλων τῶν κομμάτων, τὸν Κομμουνιστὸν, τὸν Δεληγιάννη, τὸν Δεληγιάννη, τὸν Τσικούρη, τὸν Ζαΐμη καὶ τὸν συνταγματάρχον Ζυμβοσκάνη. Ὅλους αὐτούς τοῦς σοοφίμους ἀνθρώπους καὶ καλοὺς πατριώτες, ὁ λαὸς, ἐπειδὴ δὲν ἐκλύουταν ἀμέως τὸν πόλεμον, τοῦς ἐβυλε προδοτεὶ καὶ πούλημένους. Καὶ μιά μέρα σηκώθηκε κ' ἐσπατε τὰ ἐξώμια τῶν ὑπουργῶν. Ἡ Ἀστυνομία προσπάθησε νὰ διαλύτῃ τὸ πλῆθος, ἐγείναν συγκρούσεις, πικρόθηκαν ἀνθρώποι καὶ τότε ὁ λαὸς ἐβροῖθη περιττώσεσσι. Ἡ Ὀχλοκρατία ἐκινδύνευσε νὰ καταστῆτῃ στάσις. Τῆ νύκτα, ὁ λαὸς ἐβροῖθη εἰς τὸ παλάτι. Καὶ ἡ φρουρὰ ἐτοιμάθησε νὰ προσβολῆτῃ.
 Ἀλλὰ τότε φάνηκε ὅλη ἡ σύνεσις, καὶ ἡ καλωσύνη, καὶ ἡ μεγαλοφυγία τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου. Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐπέτρεψε νὰ μεταγυρισθῶν ὄπλα ἐναντίον τοῦ λαοῦ. Ἀπεναντίας, δέθηκε μιά τοιμελῆ ἐπιτροπῇ, καὶ ἡ Ὀχλοκρατία ἐτελείωσε. Καὶ τοῦς ἄλλους, νομίζετε, εἰς τὸ Παλάτι δὲν ἤθελε νὰ καταμεταγυρισθῶν τὸ λαὸ καὶ πῆγε νὰ παρακαλέτῃ γι' αὐτὸ τὸν Βασιλέα: Ὁ σημερινὸς λαοσευτὸς μας Βασιλεὺς Κωνσταντίνος, ἕνα γαιτωμένο παιδάκι δέκα ἐτῶν, ποῦ ἀγρυπνοῦσε ἀνήτυχο ὡς ἐκεῖνη τὴν ὥρα καὶ βοήθηε τόπο νὰ μπῆ τὸ βασιλικὸ γοαρεῖο τοῦ Πατῆρος Του καὶ μὲ θάρρος, μὲ σταθερότητα, νὰ διατυπώσῃ τὴν εὐγενεὴ ἀξίωσι Του:
 — Δὲν θέλω νὰ κτυχίσουν τὸν λαὸν ἱ.
 Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν λαὸν ἱ.
 Τὸ δόξια, βλέπετε, εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὰ ἱστορικὰ τοῦ ποῦτταπα παρουσιάζονται ὅπως ἦταν τότε. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, νέος ἀκόμη τοῖντα ἐτῶν, μὲ ὄλη του τὴν εὐμοσῖα καὶ τὴν ἀγλή. — καὶ ὁ ἠθοποιὸς κ. Ε. Φιλιππίδης τὸν μιμεῖται πιστότατα. — Ὁ Κομμουνιστὸς, ὁ γηραιότερος ὁπὸ τοῦς τότε πολιτικούς, καὶ οἱ νεώτεροί του, ὁ Δεληγιάννης, ὁ Δεληγιάννης, ὁ Τσικούρης. Ἀλλὰ κανεὶς ἢ ἐμῶνιτε δὲν παρακαλεῖ τὸν ἐνθουσιασμὸν ποῦ συλλογνίξει ὄλο τὸ θέατρο, τὴ στιγμῇ ποῦ ἐμῶνιζεται ὁ μικρὸς Διάδοχος, τ' ὠραῖο Παιδάκι μὲ τὰ ναυκία. Λοσευτὸς καὶ τότε, ποῦ ἐνέπνευε, σὰν Διάδοχος, τῆς καλλίτερος, τῆς ἰσοφτερος ἐθνικῆς ἐλπίδας, ἀκόμη πιὸ λαοσευτὸς τώρα ποῦ τῆς ποαγματοποιεῖ, σὰν Σεσατηλάτης Βασιλεῦς, μὲ τὸ νικηρόσον ἴσαθι του.
 Ἡ «Ὀχλοκρατία» εἶνε ἀπὸ τὰ ἔργα ποῦ μπόρεῖτε νὰ ἰδῆτε ὄλο: Σεμνὸ, ὠραῖο, διδακτικὸ.
 Σὲς ἐσπῶμαι
 ΦΑΙΔΩΝ

«Στὸν κορμὸ ἐνὸς δένδρου, μετὰ χέρια δεμένα πίσω...»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΟΔΗΓΟΣ

[Πολυμυθὸν Διήγημα]

Τὰ χαράγματα, ὁ Φρίτς Μάγερ εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ σπίτι καί, μετὰ τὸ τουφέκι στὸν ὄμο, εἶχε κάρη τὸ δρόμο τοῦ Δάσους. Φεύγωντας, εἶχε φιλήσει τρυφερὰ τὸ μονάκριβο παιδί του καὶ τοῦ εἶχεν ἐξηγήσει τὴν αἰτία τῆς πρῶτης του ἐξόδου.

— Μ' ἐπληροφόρησαν, τοῦ εἶχε πῆ, ὅτι ἕνα γαλλικὸ ἀπόσπασμα πρόκειται νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Σαβέρνη καὶ δεῖ χρειάζεσθαι ἕνα καλὸ ὁδηγὸ γιὰ νὰ τὸ περάσῃ ἀπὸ τὰ χωράφια, μακριὰ ἀπὸ τὰ χωριά ποῦ κατέχει ὁ ἐχθρὸς. Προσφέρθηκα ἐγὼ. Σαφινὸν λοιπὸν μόνον σὲ σπῆτι καὶ σοῦ συνιστῶ προπάντων νὰ μὴ φανερώσῃς σὲ κανένα τὸν σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς μου. Ὁ παραμικρὸς λόγος ἀν σοῦ ἔρριψε, ὅτι εἶχε συνέπειαι φοβεράς.

— Ἦσυχαστε, πατέρα, εἶχεν ἀποκριθῆ μετὰ ὑπερηφάνειαν ὁ ἐφηβος.

Καὶ ὁ Φρίτς Μάγερ εἶχεν ἀπομακρυνθῆ χωρὶς ἀνησυχία.

Ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς θύρας, τὸ παιδί εἶχε παρακολουθήσει μετὰ τὰ μάτια τὸν πατέρα του ὡς ποῦ χάθηκε ἔπειτα μπῆκε εἰς τὸ σπίτι καί, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του, ἄρχισε νὰ ρίχνῃ εἰς τὴν γῆν μὲ ἕνα φεύτικο τουφεκάκι ποῦ τοῦ εἶχαν χαρίσει. Τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν πολὺ γνωστὸ εἰς τὸν τόπον γιὰ τὸν ζωηρὸ χαρακτήρα του, τὴν καυστικὴν του ἐμπνύδα καὶ τὴν ἀκράτητὴν γλώσσάν του. Ἐσημάδευσεν μετὰ προτοχήν, ἔρριχνε μετὰ σταθερότητα καὶ κάθε φορὰ ποῦ πετύχαινε τὸ σημάδι, ἐφώναζε μετὰ χαρὰ :

— Ὡραία ! ἂν ἦταν τώρα ἐκεῖ ἕνας ἐχθρὸς, θὰ τὸν σκοτώνα !

Ἐγυμνάζετο εἰς μισὴ σχεδὸν ὥρα, ὅταν ἐξάρνα, στρατιώται ἀπὸ τὸν ἐχθρικό στρατό, ἔκλειαν εἰς βολὴν ἐπὶ τὸ μικρὸ του κῆπον.

Ἦταν Βιχαροί. Ἐνας νεώτατος ἀνθυπολοχαγὸς τοὺς διοικούσε.

Χωρὶς νὰ ταραχθῆ, ὁ Κάρλος Μάγερ κατέβασε τὸ τουφέκι του καὶ μετὰ σταθερὴ φωνὴ τοὺς ἔκαμε αὐτὴ τὴν παρατήρησιν :

— Μπλορούσατε νὰ κτυπήσετε. Δὲ μπαίνουν ἐπὶ τὰ σπῆτια τῶν ἀνθρώπων ἔπως ἐπὶ τὸ λαχανοπιάζαρο. Τί ἀγαπᾶτε ;

Εἶμαι μόνος ἐδῶ καὶ δὲν ἔχω οὔτε κρέας, οὔτε κρασί. Ἄν ἤλθατε γιὰ νὰ φάτε...

— Παράξενος εἶσαι, φιλαράκο μου ! ἀποκρίθηκε ὁ νέος ἀξιωματικὸς. Μάθε ὅμως, ὅτι δὲν ἔχομε ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ τὰ μαθηματικά σου, οὔτε ἀπὸ τὰ φαγητά σου. Γι' ἄλλο σκοπὸ ἐλάβαμε τὸ θάφρος νὰ διακόψουμε τὸ ποιγιγίδι σου. Ἀποκρίσου καθαρὰ καὶ γρήγορα ἵς ὅτι θὰ σὲ ρωτήσουμε καὶ θὰ ἴδῃς, ὅτι θὰ σφίξουμε ἡσυχῶ, νὰ ἐξακολουθήσῃς.

— Τί θὰ με ρωτήσετε ;

— Ὡ, εἶνε ἀπλοῦστα ! ξέρω ὅτι ὁ πατέρας σου ἀνέλαβε νὰ ὁδηγήσῃ ἕνα ἐχθρικό ἀπόσπασμα. Θέλομε λοιπὸν νὰ μᾶς πῆς, ἀπὸ ποῦ μέρος θὰ τὸ περάσῃ.

— Ὅχι δά ! ἐφώναζε σαρκαστικὰ ὁ μικρὸς. Φανταστήκατε ὅτι ἐγὼ, ὁ Κάρλος Μάγερ, θὰ προδώσω τοὺς δικούς μου ; Νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ τὸ νοῦ σας. Κι' ἂν ἤλθατε μόνον γι' αὐτὸ, μπορεῖτε νὰ φύγετε ἀμέσως, γιὰ νὰ μὴ χάνετε ἀδικὰ τὸν καιρὸ σας.

— Δὲν κάνεις καλὰ νὰ μιλήσῃς ἐτσι ! ὑπέλαβεν ὁ ἀνθυπολοχαγὸς. Ἐίμασθε βλέπει πολλοί, καί...

— Δὲν σᾶς φοβοῦμαι ! ἀποκρίθηκε ὁ Κάρλος, σηκώνων τοὺς ὄμους.

— Ἄ, ἐτσι ! δὲν μᾶς φοβοῦσαι ;... Καλὰ λοιπὸν ! Ἀποκρίσου γρήγορα ἵς ὅτι σὲ ρώτητα, γιὰ νὰ μὴ διατάξω νὰ σὲ δέσουν σὺν τσουβάλι !

Οἱ στρατιῶται, θυμωμένοι, ἀγριεμένοι ἔστρεβαν τὰ μούτιακι τους. Ὁ Κάρλος ἔκλεισε τὸ στόμα ἐπιδεικτικὰ.

— Λέγε μας ποῦ πῆγε ὁ πατέρας σου ! ρώτησε πάλι ὁ ἀξιωματικὸς.

— Ὅπου ἤθελε, κύριε ! ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς.

Τότε ὁ ἀξιωματικὸς ἔδωσε μιά διαταγὴν καὶ ἀμέσως τρεῖς πελώριοι στρατιῶται ἄρπαξαν τὸν Κάρλο καὶ ἄρρισαν νὰ τὸν δένουν σφιχτά.

— Ὁ, μιλῆσαι τώρα ;

— Ὅχι ! ὅχι ! ὅχι ! ἐφώναζε μετὰ λύσσα ὁ Κάρλος, ποῦ τὰ χέρια του, ἀπὸ τὸ σφιγμένο, εἶχαν γίνῃ μαύρα.

— Πολὺ καλὰ. Ἄρα δὲν μπορεῖ νὰ μάθω τίποτα ἀπὸ σένα καὶ ἄρα εἶσαι τόσο τρελὸς, ὥστε νὰ ἐπιμένῃς εἰς τὴν σιωπὴν σου, θαποθάνης.

τὰ τουφεκία των, γιὰ νὰ πυρβολήσουν μετὰ τὸ πρῶτο πρόσταγμα.

Ἀκκουμισμένοι ἐπὶ τὸ γέφυρον τοῦ σπυριτοῦ, ὁ μικρὸς ἐπέτεκετο ἴσιος λιγάκι ὠχρὸς, ἀλλὰ μετὰ μάτια ἄρρα, σὲ μιά παράξενη προσήλωσι, κυττάζων τὰ τουφεκία ποῦ ἦταν γυρισμένα κατ' ἐπάνω του.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἦταν ἐτοιμὸς νὰ δώτῃ τὸ πρόσταγμα, ὅταν ἐξάρνα ὁ Κάρλος ἐφώναζε :

(Ἔπετε τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Τέλος)

— Ἐνας τρελλὸς, ἕνας θεοκάλασος, τοὺς λέγει ὁ πρῶτος ξενοδόχος, τὸν ὁποῖον ἐρωτῶν οἱ δύο φίλοι μας. Μάλιστα, τὸν εἶχα ἐδῶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἀλλὰ σηκώθηκε καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ μοῦ ἀφήσῃ τὴν διεύθυνσίν του. Μόνον ποῦ μ' ἐπλήρωσε, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Δὲν ἔχω κανένα παράπονον ἐναντίον του, ἀλλὰ εἶχε τὴν λέξάν σου καλὰ.

— Καὶ δὲν ξέρετε καθόλου, ποῦ μπορεῖ νὰ πῆγε, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ σᾶς ; ἐπιμένει ὁ Μωρίς.

— Σᾶς βεβαίῳ, ὅχι... ἴσως εἰς τὸ Σηψίδ...

— Ἄ ! λέτε εἰς τὸ Σηψίδ ;

— Πολὺ πιθανόν... Μεταξὺ μας σᾶς λέω, ὅτι δὲν εἶχε πιά ὑπόληψιν ἐδῶ ἐπὶ τὸ ὄνομα γ... καὶ προπάντων εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ Τόσου - Χίλλ.

— Γιὰ τὴν παλῶν ἐκείνην ἱστορίαν, ποῦ ἴσως θὰ τὴν ἀκούσατε : τὴν κυρία καὶ τῆς ταβέρνας τοῦ Θωμά. Θέλον νὰ ποῦν, ὅτι ὁ «καθηγητὴς» ἔβαλε φωνιὰ ἐπὶ τὸ σπίτι. Ἐγὼ βέβαια δὲν τὸ πιστεύω... εἶνε ὅμως ἀλήθεια, ὅτι ἅμα πῆ ἕνα ποτήρι παραπάνω, δὲν ξέρε τί κάνει. Ἐπειτα εἶνε καὶ μιά ἱστορία ἐπιστολῶν, ποῦ σχετίζεται μετὰ τὴν κυρία. Ἐγὼ δὲν τὴν ξέρω καλὰ ἀλλὰ ἕνας φίλος μου, ποῦ τὴν ἀκούσε ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν «καθηγητὴν», τὴν ξέρε ἐπὶ τὰ δάχτυλά...

Σωστὸ μυθιστόρημα, μοῦ εἶπε. Φαίνεται, ὅτι ὁ «καθηγητὴς» ἔμαθε ἕνα φοβερὸ οἰκογενειακὸ μυστικὸν τρεῖς ἡμέρας ἔζητοσε τὸ ἐνδιαφερόμενον πρόσωπον, ἕνα νέο, νομίζω, γιὰ νὰ τὸν φανερώτῃ. Τελος πάντων τὸν βρήκε. Ἀλλὰ ἔτυχε νὰ εἶνε τόσο πολὺ μεθυμένος, ὥστε οὔτε νὰ τοῦ πῆ μπόρεσε, οὔτε νὰ τοῦ δώτῃ τίποτα. Ἔτσι χάλασε τὴ δουλειὰ καὶ πολλοὶ ἀνθρώποι, καθὼς εἶπε ἐπὶ τὸ φίλο μου, λυπήθησαν ἐξ αἰτίας του.

Ὅμως, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ κομοιστὸς δὲν ξανάβαλε ὀνομασίαν ἐπὶ τὸ στόμα του. Ἐγείνε ἐγκρατὴς ἀνθρώπος καὶ ὅσοι τὸν εἶδαν ἀπὸ τότε, ἐθαύμασαν τὴν γυναικίαν του καὶ τὴν ἐμπνύδα του.

Ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ Μωρίς

ἀκούσαν μετὰ μεγάλην προσοχὴν αὐτὴν τὴν διήγησιν. Ἐπανειλημμένως ὁ Ἀμερικανὸς ἔκαμε νὰ διακόψῃ τὸν ξενοδόχον, διὰ νὰ τῷ ζητήσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ φίλου του ὁ Μωρίς ὅμως τῷ ἔνευε νὰ σιωπήσῃ, κρίνων, ὅτι δὲν συνέφερε νὰ δείξουν ὅτι τοὺς ἐνδιέφερε τόσο πολὺ ἡ ἱστορία τοῦ «καθηγητοῦ».

— Ναι, εἶπε ὑπερὰ ὁ πρῶτον ντέτεκτιβ μετὰ ὄψος μᾶλλον ἀδιάφορον αὐτὰ εἶπε περιέργως εἶνε ὅμως καὶ ἀληθινὰ ; Ὁ φίλος σας μπορεῖ νὰ ἔχη ζωηρὴ φαντασίαν καὶ νὰ τα μεγαλοποιή...

— Ὅχι, ὅχι ! ἐφώναζε ὁ ξενοδόχος ὁ φίλος μου εἶνε ἀνθρώπος ποῦ τάχει τετρακόσια. Δὲν λέει ποτέ ὑπερβολὰς. Κι' ἂν δὲν με πιστεύετε, πηγαίνετε νὰ τὸν βρῆτε. Κατοικεῖ εἰς τὴν λεωφόρον Σηδ-λεῦ, ἀριθμὸς 7. Περᾶστε καμμιά μέραν. Δὲν εἶνε εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ κόσμου. Πίσω ἀπὸ τὸ Κρουστάλλινο Παλάτι.

Καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ βλέμμα ποῦ ἀντήλλαξαν ὁ Μωρίς καὶ ὁ Χόλκερ, ὁ ξενοδόχος ἐξηκολούθησε :

— Ὁ φίλος μου εἶχε ἐκεῖ ἕνα μικρὸ μπαρ ποῦ ὀνομάζεται «Ὁ κόκκινος γαϊδαρός». Δὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ βρῆτε ἐκεῖ καὶ τὸν ἴδιον τὸν «καθηγητὴν» νὰ πῆναι κανένα φλυτζάνι τσάϊ... Ἐγὼ, ξέρετε, δὲν εἶμαι φίλος. Ἄν μ' ἐρωτούσατε μόνον γιὰ τὸν «καθηγητὴν», δὲν θὰ σᾶς εἶθαι ὅλες αὐτὲς τῆς πληροφορίας. Ἄρα ὅμως θέλετε νὰ μιλήσετε μετὰ τὸ φίλο μου γιὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐπιστολῶν, τὸ πράγμα ἀλλάζει...

— Φυσικὰ, εἶπε ὁ Μωρίς, εἶνε ἀπὸ ἀπλὴ περιέργεια. Χαίριτε, κύριε, καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε πολὺ.

Μετὰ δύο λεπτὰ, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ γαμβρὸς του ἐπήραν ἐν αὐτοκίνητον, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν λεωφόρον Σηδ-λεῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ, εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον, οἱ φίλοι των ἀνησυχῶν ὀλογνέν περισσότερον. Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἐπέεσε, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐσυλλογίσθη νὰ καθῆσθαι ἐπὶ τὴν τραπέζην. Ἡ κυρία Χόλκερ, ὁ μαρκήσιος, ὁ κ. Βωτιε φοβόνταν πολὺ μήπως ὁ Μωρίς Ζιλλάρ καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἔπεσαν θῆμα καμμὶς νέας σκευωρίας δὲν δείχνουν ὅμως τοὺς φόβους των εἰς τὴν Νέλλην.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ δυστυχὴς κρύπτει τὴν ἀγωνίαν της καὶ καταβάλλει ὑπερ-ανθρώπους προσπάθειαν διὰ νὰ φαίνεται ἡσυχῇ, μολονότι, ἀπὸ μέσα της, φαντάζεται τὰ τρομερότερα διὰ τὸν ἀγαπημένον της μνηστῆρα.

Μόνη ἡ Κολέττα ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται τὴν γενικὴν ἀνησυχίαν καὶ κάθε φορὰν ποὺ ἀκούσῃ μᾶζε νὰ σταματῇ πρὸ τοῦ Ξενοδοχείου, φωνάζει εὐθύμως :

— Ἐφθασαν μετὰ τὰ φῶνια τους !

Ἡ ὥρα παρέρχεται, εἶνε τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι. Μετὰ τὸν ἡμέραν Νέλλη κρατεῖ

τὰ δάκρυά της καὶ οὔτε τολμᾷ νὰ κτυπήσῃ πλέον ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ὅλοι σιωποῦν ἐναγωνίως. Ἀκόμη καὶ ἡ Κολέττα.

Ἐξάρνα ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ, ἀκτινοβολῶν ἀπὸ χαρὰν, εἰσέρχεται ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μωρίς, καὶ ἀπὸ ἕν ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὀλίγον σατισμένον.

— Ἦλθαμε καὶ μετὰ ! φωνάζει ὁ ἑκατομμυριούχος. Ἐλπίζω νὰ μᾶς κρεμάσατε τὸ κουτάλι.

Ἄλλὰ βλέπων, εἰς τὴν τραπέζην, τὸ τραπέζην στρωμένον, τοὺς μαλώνει :

— Πῶς ; δὲν ἐφάγατε ἀκόμη ; Μὰ δὲν ἐκάματε καλὰ. Ἐμεῖς ἐφάγαμε ἔξω, μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν θὰ μᾶς περιμένετε, ἀφοῦ ἀργήσαμε σχεδὸν δύο ὥρας. Μοῦ κακοφαίνεται πάρα πολὺ διὰ τὸν κ. Δερνιῶ... Συγγνώμην, ἀγαπητέ μου φίλε. Ἄλλως τε ἔχω μιά καλὴ δικαιολογίαν, κὴ τὴν φορὰ, μιά περιφημὴ πρόβασιν, ὡς λέει καὶ ἡ Κολέττα...

— Μὴν ἀγοράσατε τὸν ἀνδριάντα τοῦ Νέλσον, μπαιμπά ; ἀστετεύεται ἡ ἀδελφὴ τῆς Νέλλης, ἀσπαζομένη τὸν πατέρα της. Δεῖξέ μᾶς τὰ φῶνια σου, μπαμπά.

— Ἀλήθεια, ἔκαμα σήμερον ἕνα καλὸ φῶνι ! ἀποκρίνεται ὁ Ἀμερικανὸς, τρίθων τὰς χεῖρας, ὡς ἀνθρωπος εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἐκπληξίν ποῦ ἐτοιμάζεται νὰ κάμῃ.

— Τί δηλαδῆ ;

— Ρώτησε τὸν Μωρίς. Θὰ σᾶς τὰ πῆ καλλίτερα. Μά... ποῦ ἔχω τὸ κεφάλι μου ; ἐξακολουθεῖ ὁ ἑκατομμυριούχος, σφρεβόμενος πρὸς τὸν ἀνθρωπον, ὁ ὁποῖος τὸν ἠκολούθει. Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς παρουσιάσω αὐτὸν τὸν τζέντλεμαν. Ἡ γυναῖκά μου, ὁ κύριος Δερνιῶ, ὁ κύριος Βωτιε, ἡ κόρης μου...

Κ' ἐνθ' ὁ ξένος ὑποκλίνεται, ὁ κ. Χόλκερ τὸν δείχνει καὶ φωνάζει στεντορεῶς :

— Ὁ «καθηγητὴς» !

Μὲ ὀλίγα λόγια, ὁ Μωρίς διηγείται εἰς τὴν ὀμίχλην πῶς κατώρθωσαν νὰ ἐπανεύρουν τὸν μόνον ἀνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τὸ Λονδίνον, τοῦ εἶχε κάμῃ καλόν.

— Ἐκτός ἀπὸ σᾶς, ἔννοεῖται ! προσθέτει ὁ πρῶτον ντέτεκτιβ.

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ἡ οἰκογενεὶά του εὐρίσκονται εἰς τὸ Παρίσι καὶ, μετὰ τοῦ μαρκησιοῦ Δερνιῶ καὶ τοῦ Μωρίς, παίρνουν τὸ τσάϊ των εἰς τὴν ταράτσαν τοῦ Κασετίνου - Παί.

Ὁ «καθηγητὴς» τοὺς ἀκολουθεῖ πάντοτε. Ὁ Ἀμερικανὸς τῷ εἶχεν ἐπιτευθῆ τὴν μόρφωσιν τῆς Κολέττας καὶ ὁ πρῶτον καθηγητὴς τῆς ἱστορίας, νηφάλιος πλέον, φρονιμώτατος καὶ ἀληθινὰ σοφός, καταβέβηκε τοὺς ἀκροατὰς του μετὰ τὴν διήγησιν διαφόρων ἱστορικῶν ἀνεκδότων.

Ἐξάρνα, ὁ καθηγητὴς διακόπτεται ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν κραυγὴν ἑνὸς ἐφημεριδοπώλου :

— Ὁ Ἀδίαλλακτος !. Πάρτε τὴν δευτέρα ἔκδοσιν τοῦ Ἀδίαλλακτος !.

Ὁ Μωρίς ἀγοράζει ἕνα φύλλον, ὑγρὸν ἀκόμη ἀπὸ τυπογραφικὴν μελάνην καὶ, μόλις τὸ ἐξεδιπλᾷ, βλέπει μετὰ κατὰ γράμματα τὰ ἑξῆς :

«Εἰς τὸ Λονδίνον ἀπηγγονίσθησαν σήμερον τὴν πρῶταν δύο κατάδικοι. Ὁ Σίμων, ὁ ἐπιλεγόμενος Σκυλοκέφαλος καὶ ὁ σύντροφός του Ράλφ, ὁ βασιλεὺς τῶν Μεταμορφωτῶν».

Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ
ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΑΣΣΕΤΙΝΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α) Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐνας συγγενὴς του τοῦ γράφει, ὅτι πρόκειται νὰ ἔλθῃ. Τὸ γράμμα ὅμως καθυστεροῦσε καὶ ὁ συγγενὴς ἐφθασε σὺν χρόνως. Τὸν βλέπετε ;

α) Παιγνίον

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ρίνας Λαχάνου

		NE		
	NH	ΣΟΣ	ΜΥ	
ΛΗ	ΒΡΟΣ	ΘΑ	ΜΝΟΣ	ΑΗ
	IM	ΔΟΣ	ΤΙ	
		TE		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε νέων τῆς Νέας Ἑλλάδος.

γ) Διὰ τοὺς Συλλομαδεῖς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀδωνοκαταίας τοῦ Βυζαντινοῦ

T* - q** - r* t - v* n d r* d* - d* m* n - ch* - pl* r* r*

Ἡ λύσις τοῦ 25ου γύλλου

α.) Ὁ ἀρρωστὸς σχηματίζεται εἰς τὸν λαμὸν καὶ εἰς τὸν κόγωνον τοῦ γιαντοῦ καὶ φαίνεται ἂν ἡ εἰκὼν ἀντιστραφῇ. — β.) Στοκχόλμη, Κοπεγχάγη, Ρώμη, Μαρδῖτη, Χριστιανία. — γ.) 1. Ἡ ἡμίανος. 2. Ἡ Θεσσαλονίκη. — δ.) Trop grande hâte est cause de retard.

Ίδε τον Όμιλον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΝΗΤΩΝ

Συνδρομη- τοδ. Κρα. Β.

Η ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΗΣΙΣ

Έφρασε ως τό σκολιόν με ή εδρα...
δαι τή από κρια, σή: δού, στήν πλατείε
το΄ Κριστιαν, θά παρασημοφορήσων

Αν ή άναμ λυτόν κισό και ετή μεά και
τέταστο, άπό ή φωνή, ξεκίνησε, Έφρασε
στήν πλατείε, σκολιόν ήκητ' ε΄ ένό με

Αντιγράφου ήσαν παρασημοφορήσει
ροπαίδεσ με κόνεινε φάση, πού ήν του:
έβλεπε κινείσ άπό κισο΄, θά τοίσε ήπει-
νε ν' άλλκοτες παρασημοφορήσεινε

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Η ΒΑΡΚΑ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Πού πεί, νογή βαρκοΰλα μου,
Μά π' άνα, άνοιμμένα;
Γι' άδς τί μ' ήτοι σόνερα,
Τί κίηκα λυσσόν.

Μπορεί από ήρο να σέ βροΰν
Μπουσί ε' άνοιμμένα;
Κι' ν' άν ήλθεσ πίσω πιά,
Νά μή σέ ξαναΰν...

Είτε ή Βίβλη του ήρω΄
Κ' ή ποίησι γ' άκούτερω.
Γιατί ή λησι, πούσ' τ' ή παιδιά
Θ' ή άφρη πού κινούσ;

Όνα κ' ή, βροκ' ά μου,
Νά ε' ή θεός μεΰ σου
Και νά ήρα: πίσω νοήρω,
Γιατί σέ άκαρτεροΰν.

Πατρίς των Ηρώων

ΖΗΛΕΙΑ

«Παφ'» ήνα ή Μινόν, ή χοροΰμ' ήν
γατοΰλα, δ' άν είδε τήν κισο΄, άνα
μικροΰλη τότο δ' ά κατάλεγε γατοΰλα.

Μά ή γατοΰλα δ' άν φοβήθηκε, άπέφρασε
ήν ήρα τή κισο΄, και π' άνα τός, πλά-
πλά, σ' άν νά νόρσεσ μεΰσ' άνα, με' τ' ή

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

ΤΙ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ Η ΣΕΛΗΝΗ

«Χθ'» ήνα ήρω΄ ήνα ήρω΄ ή Σελή-
νη, ή ε΄ άνα μεΰσ' άνα μεΰσ' άνα μεΰσ'
ήρα από κ' άνα μεΰσ' άνα μεΰσ' άνα μεΰσ'

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Έπτά είνε οί πλανήται, πλην των τη
λεσοπικων.

Έπτά οί σοφοί της Ελλάδος,
Έπτά ήσαν οί πηλείαι και επτά οί ισ-
ραηλ άγελάοσ της, Άβίλσ Γραφή, οί προ-
αγγέλασ οίσ τον Φρασά επτα έτη ευφο-
ριασ και άλλα τόσα άφορίας.

Έπτά έπίσησ οί πηλείαι της Αιγύπτου.
Έπτά οί λόφοι της Ρώμης και της
Κωνσταντινουπόλεωσ.

Έπτά τά στόμα του Νεΐλου.
Από επτά έβδομάοσ σύμκειται ή Με-
γάλη Σαββατοΰ.

Και τέλο: επτά είνε οί θαυμαΰοι τόμοι
της Διαπλάσεωσ των ετών 1899 έωσ 1905
πού τιμούνται επτα άφορία: έκασοσ.

Λευτεριά στους Σηλάβους
ΣΤΟ ΒΡΑΧΟ
Δεν σέ ποκίει, βράχο μου,
Τά κίματι π' άκού φέρονε
Η άγρα μ' ήνη διαλ' σσι
Κι' όλο μ' άνα σέ σ' όνειρι;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ Σ ΤΗΣ ΑΠΟΡΙΕΣ
του «Τραγουδοΰ της Λευτεριάσ».
Δέμσ Πηλεΰση και όχι Φιλεΰση,
μουσιάκι και όχι μουσ' όργου, μουσιόρι
και όχι μουσιόρι και τ' άλοιπα, γ' ά τον
ήρο λόγο που λεμσ:

«Ηλίδιοσ και όχι ήλιμπερμιασ,
Ρωσία και όχι ρωσ' όδοσφραγισα,
Άγελάσ και όχι άγελάσ,
Κλεοπίτρα και όχι Γελοπάτρα,
Παπαροΰνα και όχι Παπαδι' όρδνα
Και τέλο: πάτουν, γ' ή τον ήρο λόγο
πού λεγοσθε Τραγουδο΄ της Λευτεριάσ και
όχι Τραγουδο΄ της Λευτεριάσ.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ
Πόσα λεπτά έδρασεσ ταΰτ; έρωτ' ή
μαμμά τήν μικρή Μαρία.
«Ένωά λεπτά, μαμμά.

«Αλλά σ' άνα, όει τό αύγό όρ' άμ' μόνο
σέ τρία λεπτά.
Ναι, μ' ήταν τρία αύγά.

Έπτάλη από τό Δημοκρατικό Διαβολάκι
Στό Σχολείο.
Πέ μου, Δοξασμένη Ρήνη, τ' ά τέσσαρασ
ώρασ του έτουσ.

«Χαμμόν άνοξίε, ήροσ, φθινόπωρον.
«Όρα! Και τ' άνα τ' άνα τ' άνα τ' άνα τ' άνα
ήροσ Δοξασμένη Ρήνησ, κ' ά τ' άνα τ' άνα
τόρο λόγ' ήρω.

«Ένωά παρα τέταρτο!
Έπτάλη από τό Τραγουδο΄ της Λευτεριάσ
Ένα μικρό σκυλάκι κινηΰτό Μίμη με γαι-
ρίματα.

«Μη φοβόσσι! του λέγει ή μαμμάσ του
δεν έφρασε, όει όσα σκυλιά γαιγίζουσ, όδεν άγαμέ-
νουσ.
Και ή Μίμησ φεύγουσ:
«Έγώ, μαμμά, τό έρωμ' με τό σκυλάκι
μπορεί νά μη τό έρωμ'.

«Έπτά επτά ήμέρασ, έκασέσν ή θεός τον
κόσμον.
Έπτά ε' ή τ' ά μισοΰησ της Έκκλησιάσ.
Έπτά πόλασ ή μόν, διεδικούσσι άσ
έκασόν των τον Όμιλον.

Έπτά επτά ήμέρασ, έκασέσν ή θεός τον
κόσμον.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμοσ της Δια-
πλάσεωσ και της Βιβλιοθήκησ διά
νά παρασέτε όρατα τ' άσ δικαιοΰασ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1898)
Τόμοι 8 (οί έξήσ: 5, 7, 15,
18, 19, 20, 21, 23) πρόσ όρ. 1
έκασοσ και ταχυδρομικ' όρ. 1,10 διά
τό Έσωτερικόν, και όρ. 1,30 διά τό Έξω-
τερικόν.

Τόμοι 10 (οί έξήσ: 1, 4, 6, 9,
11, 12, 14, 16, 22, 24) πρόσ όρ.
2,50 έκασοσ.
(Οί Τόμοι της Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
4ος, 10ος, 13ος, 11ος έξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)
Τόμοι 5: των ετών 1894, 1895
1896, 1897, 1898, άν έκασοσ τιμ'
ται: Άδ' όρ. 3—Χρυσόδ. όρ. 6.
Διά τ' ά: έπαρχ. άδ' όρ. 3,50, χρυσ. 6,50,
Διά τό έξωτερ. 4.— 7.—

Τόμοι 7: των ετών 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, άν
έκασοσ, τιμ'ται ελεύθεροσ ταχ. τέλοσ:
Άδ' όρ. 7.—Χρυσόδ' όρ. 10.

Τόμοι 10: των ετών 1906 έωσ 1915,
άν έκασοσ, τιμ'ται:
Άδ' όρ. 8—Χρυσόδ' όρ. 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
Αθήνα, 38, δόοσ Εφραΐθου
την 31ην Μαΐου 1916.

ΜΕΤΑ χαράσ άναγγέλλου, όει έτελέσθησαν οί
τάμοι της έν Αλεξανδρ' ά φίλησ μου Μανιάσ
Α. Κωνσταντία, όραλή της αγαπητήσ μα; Μελί-
ξαρδον Κόρης, μετά του κ. Σπύρου Ν. Κα-
φεζή, μεγαλειότρου άδελφού του φίλατου μας
Ριζοεΰστου. Έπ' άρασ άσχημ' ήρα.

«Η Μαρία-Δοξασ, έ' άφορμ', μιάσ άπαν-
τήσασ μου προς τον Δοξασμεΰον Ρήνον, μ' ά-
έφομογηται όει ήρασε. Όλε, λέγει, νά έχη
αυή μου όλη τήν άγαπη τήν φίλων της, τον
αϊών της, καΰσ και τή Διαπλάσεωσ, κ' ή σ' ά,
αγαπητή μου, έπ' άνα, άν και τόσο μεγάλη, θά
ήρασε. Τ' ά έλεγε, άν τ' ά παιδιά σου σ' έ-
κατέλεπα γ' άνα άλλο περιόδο; ή άν άκούη
έμο΄ ήρα τον έθουσιασμόν των; Αυτό έφαρ-
τάται. Άν το περιόδο ήτο κακόν, θά έλυπό-
μην και θά έθουμ' άν ήτο καλόν, καλλίτερο
από τό όικό μου, θά προσπαθούσα νά τό φέρασ.
Μόν π' άν θά έξήρασα.

«Ο καλμόσ, ο Λοΰδοσ, ή παλαιός και
αγαπητός μου φίλοσ Άνδρεασ Κ. Άραΰη, ή
Τελεάγοσ μου γ' άρα, όει απ' άνα ενί, τό Με-
τοσδον. Πολύ τον ευχόμ' άνα. Ήταν τόσο καλός,
άφωτισμένος, ένθουσιώη!

«Όχι, Δοξασμένη Ρήνη!—Ισ' ά τ' ά τ' ά τ' ά
περιόδοσ μα; έπέφρασε πολύ, άπό τό ή Σελίεσ φαι-
νεται άφοριότερα. Είνε ή γενική γ' άρα. Έξά-
ρασιν ίσως άποτελούν πάντε δέκα πού θά ήμειαν
ν' ά δημοσιεύουσ καΰ έδωμάδα. Ερωήσεσ όμωσ
και τ' ά Σελίεσ, πού δεξάζουσ ένόσ...

«Όσαρ Μπασομ' άνα, σου έστειλα τ' ά φίλα
πού έ΄ ήρασε. Ευχαριστώ ό' άσ γ' άρασε. Ναι,
τόμα τ' ά καλοκαίρι θά προκηρξώ μερικ' ό, τέ-
τοιουσ Διαγωνισμοΰσ. Παρατηρ' όει έρασε τήν

«Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

γλώσσ' άμα πολύ καλά. Πόσον κισόν έχεισ
είσ τήν Ελλάδα;

«Η Νημοιοκοΰλα μου γ' άρα, όει τήν ν' ή-
όν της διαΰζουσ τ' άρα, πόλα ήροπλανα και
άεροπλانا. Όι χορταί, πού πρώτη φορά τ' ά
βίεσαν, τ' ά έδωσαν διαΰρα άστειά όνόματα.
Αλλά τό άστειότερον έφραη είσ τήν φίλην μου
το όνομα πού έδωσ ήνα κοριτσάκι: εατοκίηνο
πού παισ στο Σέο.

«Η Πατρίς των Ηρώων μου γ' άρα: «Ατά-
δεν διοργανώσεσ μ' ά έφορμ' ή μ' ά συνά-
θρασαν, νά γ' άρασ όμωσ οί συνδρομηταί
σου; τί λέ; ή τόσα δέν είνε καλή; Δέν είμ' ά τ' ά
παιδιά σου, άν μ' ά οικογένεια;... Ναι, πολύ
καλή ή ιδέα. Αλλά διασ' άρασ δέν μ' ά μ' ά
κισο; ό' ά έδωμάσ και συνάθρασεσ. Όι π' ά
είσ τό Κλέφτικ' ό Βόλε, όει τό Έπίγραμμα του
σου έραη ευφύεσταιον και είσ τον Βασιλειον
έν Βουίγαροσάντον, όει περιμένεσ, και σ' ά νά
μ' ά στείλ' άλεγγ'... ζάρα.

«Όραίεσ έπιστολάσ μου έστειλαν αυήν
τήν έδωμάδα και οί έξήσ: Μουρωΰμα
των Φύλων, Ποιμείσ του Όλμπου, Νε-
κηφόροσ Σαλαηλάησ, Βασιλειου των Άρ-
θούσ, Κυπραΰσ, Αστ' ήσ, Πωγαΰσ και
Ζ' ζω ή Δαΰκισασ.—Τ' άσ ευχαριστώ όμωσ
γ' ά τ' ά καλή των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.
Αθήν τήν έβδομάδα έλαβα τ' ά έξήσ:
«Απερσοΰσεσ». «Η έπιστολή του Έπιμω-
ρητοΰ». «Τ' ά περ' άόλο, τίς; τίς; μου». «Και
άλο; ήρω». «Αλληλοδ' όμωσ». «Π. Πιν' ά-
ματ' ά διαΰρα διά τ' ά Έβδ. Διαγωνισμοΰσ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Όδ' άν ψευδώνυμοσ έμ' άρασ ή άνομοΰσ,
άν δέν συγροΰται από τό δικαιοΰμοσ όρ. 1.
Τ' ά έμ' άρασ ή άνασ όμωσ Ιούλιον μ' ά τ' ά
30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συγροΰνται από Α
ήνθου ενί άγόρα, και σου από κ. είσ Κορθισα΄]

Νέα ψευδώνυμα: Παμπίηνο Διαβο-
λάκι, ά. (Γ.Ι.). Μανξέσ. κ. (Μ.Κ.). Χρισ'
Καρ' ά, κ. (Χ.Σ.). Δοξασμένη Ριζοεΰσ ά.
(Ν.Δ.). Κισοΰσ, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Μικρά Μυστικά έπιθυμούν γ' άνα-
λάξουσ. «Ο Μανξέσ (0) με Μ' άνα Τελ-
λοσ, Φούλα, Ηλιοβασιλεμα. «Ο Κισο-
σοΰσ (0) με Τέλλον Άγρον, Φούλα, Έλ-
ληρικ' ά Αΰλην.

«Η Διαπλάσισ άσπάζετα τ' ά φίλοσ της:
Άνδραμ' άνα Κ' όραμ' άνα (μ' ευχαριστήσεν ή
περιγραφή των άδελφών έκρομ' άσ) Κα-
ροσκιδα (βραβείον έστειλα) όχι, μ' ά οί του
πρωτοσ έχ' άν αυτό τό προνοΰμοσ ή κ. Φ. σ'
ευχαριστάει πούσ) Νουταλιν (ε' ήρασαν
έστειλα) Στενημαχισασ (άν έξ' ά) π' άρα νά
τήν κατέλασ π' άνα) Βουίγαροσάντον Έλλη-
νίδα (όρατα ή περιγραφή της, έρωτ' του Βασι-
λειου μα; κ' έδ' ά έπ' άρασ μεγαλοεπείτατα)
Χρισ' ά Καρ' ά (χ' άρα πολύ περιμ' άνα)
Περαΰδον Δαΰβουλον (ε' ά άσπ' άσ άσ σου τ' ά
γ' άραματ' ά έπέφρασε τ' ά, παραγγέλιασ χ' άρα
πολύ π' ά ε΄ άρα τ' άρα ένταΰσ, καλή διά τό
άλο π' ά μ' έρωτ' ά, ένόμωσ όει έτοι ήτο καλ-
λίτερο νά γ' άνα) Φιλεΰσθησ Κερκισασ
(έστειλα) κ' ά; και ή ε' άνα γ' άρασ Γεΰροσ
και ή Μαγική Εικόνη έπ' άρασ όμωσ, νά είνε καλ-
λίτερο (συγροΰσασ, οΰ νά τ' ά τοιγγογ' άρασ)
Αυτοκαΰετα του Βουζαντίου (το έπέφρασε)
Έπ' άρα της Ελλάδοσ (έστειλα) Ίσπ' ά του
Θαράκου (δουνασ) Τέρομον (έλαβα ευχαρι-
στώ διά τό έσπ' άραματ' ά χ' άρα π' ά ε΄ άρα κα-
λα) Τεΰρομον Καΰκ. (άν έχ' άσ ό' άρα άν
ε' άρασ ν' άρα ή είσ κανένα αυτό τό δικαιοΰμα,
έπει έλληνοπ' άρα, έπει έ΄ ήνα) Έλληνοπ' άρα
(παρηγορ' άνα τ' ά άδελφ' άνα, καλλι' άρα)
Ποιητήσν Σαΰροσ (συμ' άρασ) Χ' άρα (ευχαρι-

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

Από ή έφρασην κίωσιν ήρα, άκούτε-
ται τέλο: τό εαροφτεζ Ιος απτες! κ και
άπό έντ ήρο ή επανή άλλε έντε άλλλεσ

